

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Det næstsidste indlæg forstod jeg lidt mindre godt. Jeg vil bede om, at det fører til et spørgsmål i udvalget.

Så vil jeg sammenfatte mine korte bemærkninger i ordet tak. Tak for en enstemmig positiv holdning. Jeg siger enstemmig, for den bekymring, som blev luftet af hr. Lysholm Christensen, tror jeg ikke han behøver at have. Jeg er nemlig fuldstændig enig i, at der naturligvis intet skal ske i de selvejende institutioner, som har gjort en aldeles fremragende indsats i fortiden, og som jo ofte har været pionerer på feltet. Det ville være helt urimeligt, hvis vi nu skulle foretage en kommunalisering af noget, som hidtil har kørt fint på basis af selvejende institutioner. Så jeg er helt enig med hr. Lysholm Christensen, og findes der måder, hvorpå jeg gennem et svar til udvalget kan så at sige beskrive denne enighed, så gør jeg det meget gerne.

Nu er jeg ikke sikker på, man skal tro, at staten er en bedre partner for selvejende institutioner, end amtskommunerne er. Det tror jeg ikke. Så vi skal passe på herinde, at vi ikke tror, at lige så snart beføjelserne kommer fra denne forsamling og ud i en lokal forsamling, så sker der frygtelige ting. Jeg tror ikke, der er ét eneste amt, der kunne drømme om at røre ved disse selvejende institutioner. Men nogle af dem løser jo mere eller mindre landsdækkende opgaver, og dér kunne man frygte problemer. Derfor er det, jeg siger: Jeg er ganske enig med hr. Lysholm Christensen, lad os få det beskrevet, eller jeg vil meget gerne beskrive vores enighed i et svar til udvalget.

Jeg vil også sige til hr. Køpke Christensen, at der skal ikke diskrimineres mod dem, der gik i gang, før denne uddannelse fandtes. Naturligvis skal der ikke det. For dem må tilstanden være fuldstændig som hidtil. Vi har jo heller ikke sat ekstra beløb af til at uddanne dem, der allerede er inde i systemet. Der findes uddannelsesmuligheder i dag, dem har vi fortsat, og vi skal ikke diskriminere mod dem, som ikke har mulighed for at få denne uddannelse. For dem må det synspunkt, der også gennemsyrrer forslaget, være afgørende, nemlig at man kan lære noget uden at blive undervist, altså man kan have en praktisk erfaring, som kan være lige så vigtig som den kombination af praktisk og teoretisk uddannelse, der lægges op til i lovforslaget.

Jeg har altid levet under det princip – det mener jeg er vigtigt for enhver undervisningsminister – at man kan lære uden at blive undervist. Det er noget, især alle undervisningsordførere bør have hængende over deres seng, så det er det første, de ser, når de vågner op om morgenen, før der skrives alt for mange ordførertaler om det ene og det andet.

Det, jeg især godt kan lide ved dette forslag, er, at vi her fastholder et vekseluddannelsesprincip, det samme vekseluddannelsesprincip, som vi fastholder i erhvervsuddannelsesreformen. Jeg nævner det, fordi det efterhånden er ved at være usædvanligt, hvis man sammenligner med andre lande. Men det er altså blevet et dansk særkende, at vi holder fast i vekseluddannelserne. Det er vigtigt at gøre det – også af hensyn til alle dem, der måske ikke har lyst til at vandre lige fra den ene skoleform til den anden en stor del af livet, af hensyn til de skoletrætte, af hensyn til dem, der er gået ud af skolen og så senere vil vende tilbage. Det er så vigtigt, at vi også kan tage hensyn til det, man har lært uden for en uddannelsesinstitution, og at uddannelser foregår i vekselvirkning mellem teori og praksis.

Jeg kan også godt lide, at når man optages på disse uddannelser, sker det i form af en ansættelse. Det er et smaddegodt princip.

Forslaget er endvidere gennemsyret af, at der sættes på relevante kvalifikationer og ikke på formelle kvalifikationer. Der gives rabat for voksne, som vil ind i uddannelserne. De skal altså ikke hele den samme vej igennem, som de unge skal. Der er mulighed for, at der bliver adgangsprøve, hvis man vil ind i de videregående uddannelser på sundhedsområdet. Det synes jeg også er meget vigtigt, det peger fremad og kan ligefrem danne mønster for andre felter både inden for sundhedssektoren og andre områder.

Endelig sker der det, at vi får nogle flere elevpladser, bl.a. fordi der i denne forbindelse sker en justering af visse aflønningssatser. Det er derfor, vi kan forbedre her, uden at det koster penge.

Vi kan også skaffe flere pladser, uden at det koster penge. Dertil kommer, at det hele skal ses i sammenhæng med, at der er en forståelse for, at sygeplejeelever i starten af deres uddannelse får SU i stedet for løn. Det vil ligefrem føre til, at hele projektet alt i alt giver betydelige